Viziunea profetică despre Mesia

1. Zaharia – Unsul vine ca Împărat pașnic, așteptat și recunoscut

Text: Zaharia 9:9

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe mânzul unei măgărițe.”

Acest text este citat direct în Matei 21:5 la intrarea lui Isus în Ierusalim. În mod clar, Unsul este văzut ca Împărat, neprihănit, smerit, dar biruitor. Nu este o profeție a unei jertfe, nici a unei respingeri, ci a unui moment de recunoaștere și bucurie.

Matei 21:9:

„Osana Fiului lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!”

Poporul Îl recunoaște, dar conducătorii religioși se tulbură. Exact aici era testul profetic. Dumnezeu voia ca Unsul să fie primit. De ce altfel ar fi trimis un Mesia smerit „călare pe un măgar”? Era ocazia poporului să se întoarcă. Asta era miza.

2. Isaia – Unsul este trimis cu o misiune de vindecare, dar e respins

Isaia 61:1-2

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită...”

Isus citează acest text în Luca 4:18-21în sinagogă și spune:

„Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură.”

Aceasta este misiunea lui: vindecare, eliberare, veste bună, nu jertfă sângeroasă. Dar reacția este ostilă. Oamenii din sinagogă, când realizează că El nu le aduce glorie națională, ci îi provoacă la schimbare personală, „s-au umplut de mânie”și „l-au scos afară din cetate” (Luca 4:28-29).

Isaia a prevăzut și această posibilitate:

Isaia 53:3

„Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința... era disprețuit și noi nu L-am băgat în seamă."

Dar acest text NU spune că Dumnezeu L-a vrut așa.
Mai degrabă, Isaia relatează cum L-au tratat oamenii, iar în versetul 10 este cheia:

„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească..."

Dar textul ebraic sugerează permisie, nu intenție. Adică: Domnul a acceptat să fie zdrobit, nu a planificat zdrobirea. Este o consecință a faptului că Unsul s-a lăsat în mâinile lor. El nu S-a apărat. Dar nu pentru că Dumnezeu voia moartea Sa, ci pentru că oamenii au ales crima, iar Unsul a rămas credincios Adevărului chiar și în fața morții.

3. Daniel – Unsul este „stârpit", dar nu pentru El însuși

Daniel 9:26

„După aceste șaizeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic."

Aici e singurul text care vorbește clar despre moartea Unsului. Dar observăm două lucruri:

1. „Va fi stârpit" – adică eliminat, suprimat de alții. Nu spune că Dumnezeu Îl omoară.

2. „Și nu va avea nimic" – adică nu va primi ce I s-a promis (tronul, recunoașterea, slava). Este o întrerupere, nu o împlinire.

Această stârpire nu este „planul", ci consecința respingerii.
Mai mult, exact în același verset apare distrugerea cetății și a Templului, adică judecata care vine ca urmare a respingerii Unsului.

4. Concluzie: Planul profetic era primirea Unsului, nu răstignirea

Toate aceste texte profetice (Zaharia 9, Isaia 61, Daniel 9) converg spre un singur adevăr:
– Dumnezeu a trimis pe Unsul ca Împărat al adevărului, pentru a fi recunoscut.
– Răstignirea este respingerea acestui plan, nu împlinirea lui.

De aceea, crucea nu poate fi prezentată ca „planul etern al lui Dumnezeu", ci ca momentul în care omenirea a eșuat să recunoască pe Unsul. Iar dacă Dumnezeu a permis asta, a făcut-o nu pentru că voia sânge, ci pentru a respecta libertatea omului de a-L accepta sau respinge pe Unsul Său.